Alvin og gjengen: I farta [Blu-ray]

Alvin og gjengen: I farta [Blu-ray]

Kan det være at verdens mest slitsomme gjeng har blitt litt mindre slitsom?
Alvin og gjengen: I farta er mindre utmattende enn fryktet og ikke så rent lite underholdende.

Alvin and the Chipmunks: The Road Chip
Walt Becker
Fox 2000 Pictures, Regency Enterprises, Bagdasarian Productions
2015
Fox Paramount Home Entertainment
16:9 Fullskjerm (1.85:1), 1080p
DTS HD
92 min.
2

4

Fartsdemoner

Jeg har etter beste evne unngått å stifte et spesielt nært bekjentskap med jordekornene i *Alvin og gjengen*-filmene. De små glimtene som har vært umulige å unngå har i grunn vært nok. Pipete stemmer og anmassende musikk er det forutinntatte inntrykket jeg har fått. Nå når den n?te filmen i serien,
Alvin og gjengen: I farta, har kommet min vei, er det med en stor dose skepsis jeg nærmer meg den. Kanskje ikke det beste utgangspunktet for en uhildet vurdering, men jeg skal gjøre et ærlig forsøk.

Alvin og gjengen: I farta starter naturlig nok i full fart; jordekornene skal lage overraskelsesfest for ?pappa? Dave - en fest som rekker å utarte seg ganske godt før hovedgjesten rekker å ankomme. Dave blir ikke imponert og resultatet blir husarrest for gjengen. Et lite problem når Dave skal til Miami for å spille inn plata til et nytt stjerneskudd, men løsningen er innen rekkevidde. Dave har ny kjæreste og bonussønnen Miles tar gladelig på seg rollen som barnevakt. Problemet er bare at Miles hater de små jordekornene. Og enda værre: Det ser ut som om Dave har tenkt å fri til kjæresten mens de er i Miami. Dermed får både gjengen og den ufordraglige Miles et felles mål - de må komme seg til Miami for å sabotere frieriet.

Det som følger er en roadmovie med en rekke uventede og komiske hendelser på veien. Det hele blir akkompagnert av ultrafengende musikk fremført i den noe slitsomme pipestemmen til Alvin og gjengen hans. Men greier man først å se forbi stemmedetaljen, så er filmen egentlig ganske underholdende. Historien som serveres er forholdsvis syltynn og egentlig bare en rettesnor for manusforfatterne å henge en rekke morsomme hendelser på. Men hva kan man egentlig forvente av en film med jordekorn i hovedrollen? Dette er tanketom underholdning og ingenting annet. Filmskaperne håndterer det meget godt. Man blir underholdt hvis man først tar seg tid til å bruke 90 minutter på
Alvin og gjengen: I farta.

Og det er noe for filmfeischmeckere her også. Kitschmester John Waters dukker uforvarende opp i en bitteliten rolle ombord på et fly hvor det refereres til hans
Pink Flamingos (1972). Et overraskende highbrow-øyeblikk i en ellers ganske lowbrow-film. Flyscenen er forøvrig, uavhengig av Waters-sekvensen, en soleklar favoritt og byr på mange morsomme sekvenser. Det er også noen fine musikalske øyeblikk underveis - jeg er spesielt svak for Alvin-versjonen av Mark Ronson-låta ?Uptown Funk?. Forøvrig er det Devo-sjef Mark Mothersbaugh som står for den komponerte musikken i filmen.

Å kombinere animerte karakterer med realfilm er jo ikke noe nytt.
Alvin og gjengen-filmene byr ikke på noe nytt i så måte og i denne filmen gjør de heller ingenting for å tøye grensene for hva som er gjennomført tidligere. I de fleste scenene opptrer jordekornene ved siden av menneskene og det er egentlig forholdsvis lite direkte samhandling mellom menneskene og jordekornene. Vi har altså ikke med en ny
Roger Rabbit å gjøre her. Like fullt er den samhandlingen som er utført meget bra og takket være dagens digitale filmmagi sys de digitale karakterene sømløst inn i realfilmen. Det er tross alt WETA Digital som leverer jordekornene og de må sies å være noe av spesielister på å inkorporere digitale karakterer i realfilm etter
Ringenes herre-trilogien. Animasjonsmessig byr ikke
Alvin og gjengen: I farta på så mange wow-øyeblikk. De små jordekornene flyr rundt og gjør sine fartsfylte bevegelser, men noe subtilt og finstemt er det ikke over dem.

Skuespillerne må selvsagt spille inn sine scener uten jordekornene tilstede, så på sett og vis gis de en utfordrende oppgave. Samtidig er det begrenset med scener hvor menneskekarakterene samhandler direkte med dyrene - det er snarere korte dialogscener eller fysiske reaksjoner til et eller annet hyss. I så måte gjør Josh Green i rollen som den ufordraglige Miles den beste jobben. Han tilbringer store deler av reisen til Miami i kompaniskap med ekornene. Jeg blir ikke like imponert over Jason Lee eller Kimberly Williams-Paisley som de to voksne karakterene i filmen og som mer eller mindre planker sine roller gjennom hele filmen.

Jeg hadde vel egentlig ganske lave forventninger til
Alvin og gjengen: I farta, men jeg må innrømme at jeg ble positivt overrasket. Filmen leverer hjerneløs underholdning, men leverer med snert og humor som ikke føles for påtrengende eller er for slitsom å høre på. Kan hende jeg har blitt miljøskadet etter å ha loset tre barn gjennom den visuelle og soniske stormen som er Disney Channel og Cartoon Network, men dette første ordentlige møtet med Alvin og gjengen var slett ikke så verst.

Utgivelsen:

Alvin og gjengen: I farta ser bra ut på blu-ray og med et lydspor som ivaretar både musikk og pipete dialog. Ekstramaterialet er ikke all verden, men for målgruppa holder det greit mål med en innføring i jordekornuniverset og diverse andre overfladiske smådokumentarer. Mye av ekstramaterialet er fokusert rundt musikken forståelig nok. En helt grei utgivelse som passer filmen og målgruppa.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 26.07.16

Takk til Fox Paramount Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Alvin og gjengen: I farta:

Ja
Alvinifarta_cover;